

Minden fát a gyümölcséről lehet megismerni

2008. March 14.

Igehirdetés, Hajmáskér, 2008.03.09.

Istenünk mennyei édes atyánk, köszönjük Néked, hogy ma is itt állhatunk szent színed előtt s a Te hajlékodban dicsérhetjük a Te háromszor szent neved. Mindenség Istene, kérünk nézz le ránk, és áldj meg minket, a Te Szentlelkeddel, s a Te bölcségeddel. Add, hogy a Te Igében meglássuk a választ életünk kérdéseire, hogy tudjunk hittel és hűséggel megmaradni melletted s a Te szent Fiad mellett, s hogy minden szavunk és cselekedtünk amelyet ma Tőled tanulunk szolgálhassa a Krisztust s a Te egyházad discóságát. Ámen!

Szóljon hát hozzánk istennek ígéje a Lukács evangéliumából, annak hatodik részéből a 43.-tól a 46.-ig terjedő versekből.

"Nem jó fa az, amely rossz gyümölcsöt terem, és viszont nem rossz fa az, amely jó gyümölcsöt terem. Mert minden fát a gyümölcséről lehet megismerni. Hiszen túskebokról nem szednek fűgét, csipkebokról sem szüretelnek szőlőt. A jó ember szíve jó kincsből hozza elő a jót, és a gonosz ember a gonoszból hozza elő a gonoszt. Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a szája. Miért mondjátok nekem: Uram, Uram, ha nem teszitek, amit mondok?" (Lk 6,43-46)

Kedves Testvéreim, hit és cselekedetek, vajon hogyan kell az embernek megélnie, élete részévé tenni mindazt amiben hisz, örök kérdése minden egyháznak és örök kérdése minden embernek is. Jézus nagyon jól látta az emberi szíveket és nagyon jól ismerte azokat, akik őt körülvették. Nem véletlenül használt olyan hasonlatokat, adott olyan tanításokat, amelyet a legegyszerűbb hétköznapi ember is megérthet. Isten Ígéje nem valamiféle bonyolult érthetetlen filozófiai zagyaságok mögé van elrejtve. Az Isten bölcsessége minden ember szemé elé tárul, s nem kell mást tennie, minthogy őszintén végiggondolja Jézusnak egyszerű, közérthető szavait. Amikor arról beszél, hogyan lehet jót és gonoszt megkülönböztetni, a válasza egyszerű. Nézzétek meg a fának a gyümölcsét és tudni fogjátok jó vagy rossz fa az. Nézzétek meg az emberi cselekedetek gyümölcseit, és azonnal tudni fogjátok kivel álltok szemben. Nézzétek meg a saját cselekedeteitek gyümölcsét és azonnal tudni fogjátok, hogy vajon hozzám tartoztok vagy nem. Kell még fejlődnotok, van még miben jobbá lennetek, vagy tökéletesek vagytok már, vagy éppenséggel távolodtok tőle. Nézzétek meg az életetek gyümölcseit és azonnal kiderül kik vagytok, mondja az Őt körülvevő sokaságnak Jézus. Nézzétek meg embertársaitok életének gyümölcseit és látni fogjátok hogy ők kicsodák. A jó ember szíve jó kincsből hozza elő a jót. Csak az cselekszik jót, akinek jó kincsek vannak a szívében.

És mit mond Jézus a kincsekről? Ne gyűjtsetek kincset magatoknak a földön, hanem gyűjtsetek a mennyeknek országában, mert ahol a Ti kincsetek van, ott lesz a Ti szívetek is. Megpróbál rámutatni arra az őt körülvevő sokaságot, megpróbál rámutatni nekünk is, hogy kik azok, akikben bízhatunk. Kik azok, akikkel érdemes összekapaszkodnunk, akiknek a szíve a mennyek országában van, akik a kincseiket ott fenn gyűjtik és utat mutat nekünk, hogy ezt kell tennünk, így kell élnünk az életünket. És nem elég, ha mondjuk, hogy hiszünk, nem elég ha szánkkal valljuk, hogy Isten Fia megváltott minket, hanem cselekednünk is kell a jót. Előre kell haladnunk, nap mint nap az Isten felé és befolyásolnunk kell a körülöttünk élő embereket, mozdítanunk kell az egész világot, hogy az Isten felé menjen.

Persze, kedves Testvéreim, valljuk meg őszintén, nagy a mi hitetlenségünk. Óriásiak a kétségek a mi szívünkben a mi lelkünkben. Könnyedén felkiáltunk, hogy Urunk Istenünk segíts rajtunk, ments meg minket, csak Te vagy képes ezt vagy azt megcsinálni. De miután elmondtuk imáinkat, újra lehajtjuk a fejünket, kimegyünk a templomból és maradnak a hétköznapiak. Tegnap este egy nagyon érdekes filmet néztem, ott egy protenstáns prédikátor szájából hangzott el a következő példabeszéd, tanmese. Élt két farmer az emrikai prérián, nagy szárazság volt. Mind a két ember imádkozott, hogy Uram Istenem, te tudsz esőt adni, adj nekünk esőt. Mit gondoltok, melyiknek volt igaz a hite, melyik bízott igazán az Istenben. Az amelyik az imádság után kiment a földjére, és felkészült arra, hogy jönni fog az eső.

Mert ha kérünk az Istentől megadja nekünk. Az, amelyik folytatta munkát, mert azt mondta, az én dolgom az, hogy mire Isten megadja nekem az esőt, addigra a víztározóim készek legyenek azt befogadni, addigra a növényeim között meglegyenek az árkok, amik a felesleges vizet majd levezetik, addigra az életem kész legyen arra, hogy elfogadja az Isten áldását. Mi, keresztyén emberek nagyon gyakran tesszünk a másik farmer hiábájába. Imádkozunk, majd ülve maradunk a helyünkön. Imádkozunk, de nem hisszük el, hogy valóban valóra válhat bármi is abból amit kérünk. Nem próbálunk mindent megtenni a gyümölcs szüretért, mert eleve elhiszük, hogy ugyan már a mi életünk úgysem fog jó gyümölcsöt teremni. Ugyanmár, úgysem leszünk többen a templom padokban. Ugyan már miért lenne jobb ez a világ amelyben élünk, hiszen fogokozatosan lefelé megyünk a lejtőn. Jó ez így, az Isten majd csodát tesz, ha akar. De nemár, hogy pont miáltalunk, nehogy már arra gondoljunk, hogy majd mi leszünk az ő eszközei! Pedig kedves Testvéreim, ki más, ki más tehetné jobbá a világot, amelyben élünk, mint mi magunk. Az Isten segedelmével, az Isten erejével és az ő kegyelme által. Furcsák vagyunk mi keresztyén emberek. Mondjuk az Istennek, hogy Uram, Uram. Mondjuk a Krisztusnak, hogy segíts rajtunk. Mentsd meg egyházunkat., mentsd meg a a népünket, mentsd meg az hazánkat. Ezer ötletünk van, hogy kit kell az Istennek megmenteni, ezer különböző helyzetben fordulunk hozzá, aztán amikor elmondtuk a szavainkat, akkor megyünk vissza a hétköznapijainkba. Akkor mindent folytatunk ott ahol abbahagytunk és magunk is búslakodunk, hogy nem lesz ez már soha jobb.

Pedig, kedves Testvéreim, ha mi nem hisszük el, akkor ki? Ha mi nem készülünk a szárazságban az esőre, ki fog készülni? Ha mi nem vagyunk azok, akik készen állunk bármikor arra, hogy az Isten kegyelmének munkásai legyünk,

akkor kitől várjuk el? Majd a következő nemzedéktől? Vagy hittel valljuk, hogy az Úr Isten tud Ábrahámnak a kövekből is fiakat támasztani? Hát miért ne támasztana. Kedves Testvéreim, egy olyan világban élünk, egy olyan Európába sikerült becsatlakozni, hogy maradni a közepén, amelyben a kereszténység lassanként visszahúzódik. S tudjátok kitől várják el nagyon sok esetben a kereszténységnek az újra felemelkedését? Kapaszkodjatok meg, a kínaiaktól meg a koreaiaktól. Azoktól az emberektől, akiknek ugyan évezredekken keresztül más volt a vallásuk, de mégis megértették ezt az egyszerű tanítást Krisztusnak, megértették a hétköznapiakra, a gyakorlati életre, minden területére kiható igazságát, bölcsességét az Istennek, amit mi is hallunk 2000 esztendeje, csak ők cselekszik, és úgy imádkoznak, mi pedig nagyon gyakran imádkozunk, csak nem tudunk egy gyümölcsöt sem gelmutatni. Hasonlatosak leszünk lassanként, mint egyik régi magyar filmünknek az egyik jelenete, mikor a híres magyar narancsot keresik, de megeszi valakinek kisia és hoznak egy citromot és azt mondják, hogy kicsit sárgább, kicsit savanyúbb, de a miénk és narancs. Hazugság.

Amik gyümölcsök vannak eltékozoljuk, aztán idegen tollakkal ékeskedünk és próbáljuk azt mondani, jól van ez így. Valóban így kellene tennie? Valóban nem tudjuk megcselekedni azt, amit Krisztus idejében a zsidóság megtudott tenni? Hát különbek voltak ők nálunk? Jobbak voltak ők mint mi? Úgy gondolom nem. Olyanok voltak min Ti. Olyanok, mint én. Hallgatták Jézus tanítását, aztán kipróbálták hogy milyen, ha megcselekszik, aztán megtanultak örülni az apróbb és nagyobb gyümölcsöknek, és talán először csak apró szőlő vesszők voltak, de aztán gyümölcstől roskadó egyházzá vált mindaz, amit Jézus ültetett. Mert ezek az emberek megpróbálták előszedni a saját szívüknek a belsejéből a jót. És a szívük jó kincsét osztották meg embertársaikkal. Nem hazudták azt, hogy a citrom az narancs. Nem hazudták azt, hogy érdemes hitetlenségben, érdemes kétségek között egy Római Birodalom égisze alatt úgy élni, hogy elfogadjuk a Római Birodalom szabályát. Ők azt mondták, hogy csak a Krisztussal, a Krisztus szabályai szerint érdemes élni. Hogy csak a Krisztusért és a Krisztus által lehet és érdemes cselekedni, és gyümölcsöt teremni.

Úgy hívjuk hogy római katolikus, evangélikus, reformatívus egyház. Úgy hívjuk, hogy ezer millió kicsiny szekta a világon szerte mind azért létezik, mert ezek a tanítványok megértették Krisztus szavát. Mindez azért létezik, mert ezek, apáitok nagyapáitok megértették az Istennek tanítását. Mert a bölcsességet választották a tudás helyett. Mi mindig mindent tudni akarunk, és a nagy fának megismerjük az egyetlen sejtjét, hogy az hogyan működik. Nekik elég volt, hogy odamentek, és leszedték a gyümölcsöt a fáról, az árnyékába feküdtek, vagy hajót építettek belőle. Isten dicsőségére felhasználták mindazt, amit Isten adott nekik.

Mi megfélemezünk erről. Elveszünk a részletekben, tudományoskodunk, vitatjuk Isten létét, vitatjuk Isten munkáját, s most már vitatjuk Isten hatalmát is, és annyira megszoktuk, hogy úgy gondoljuk, hogy nem is kell végrehajni az ő parancsolatát. Úgysem fog segíteni, úgysem fog elítélni, ugyan kérem, minek törődjünk vele. Kedves Testvéreim, de akkor csodálkozunk, hogy hiányoznak a gyümölcsök, csodákozunk azon, hogy ebben a világban előtérbe kerülnek azok, akik tagadják az Isten létét, vagy hazudják a hitüket. Akik kihasználni és visszaélni próbálnak az egyház tanításával, lehetőségeivel. Akik úgy gondolják, hogy nem vagyunk mások, csak bolondok, akiket egymás ellen lehet ugrasztani, vagy éppen orruknál fogva lehet vezetni.

Talán, valljuk be, igazuk is van. Miért? Mert nem bízunk abban, akiről tudjuk, hogy bölcsőbb nálunk. Nem hiszünk annak az Istennek, akinek a szeretetét évezredek óta megtapasztalták apáink, nagyapáink, s akinek a kegyelméből most itt vagyunk mi is. Gyakran nem merünk jót tenni, sőt egyáltalán semmit sem teszünk. Imádkozunk az esőért és benn ülünk a házban, lógatjuk a fejünket. Ahelyett, hogy elkezdenénk egyengetni az Úrnak útját. Készítenénk az ő ösvényét a világban. S mondhatnánk, hogy itt van velünk, hogy munkát végez általunk, hogy van üzenete, van tanítása a hétköznapiakra, az élet minden területére, minden alkalommal, amikor kérdést intéznek hozzánk, meg tudja mondani egyenesen egyértelműen, hogy mi a jó és mi a rossz.

Csak nem vitatkozni kell vele, hanem ráhagyatkozni. Bízni az Ő bölcsességében, és hinni hogy az ő akarata az ő szándéka az, amely tökéletes és nem a miénk, embereké. Tudjátok, kedves Testvéreim, én úgy érzem, hogy nem az a baj a mai világunkban, hogy kősziklára vagy homokra építjük-e a házunk, hanem hogy nem tudjuk megkülönböztetni, hogy mi a homok és mi a kőszikla. Egyetlen megoldás létezik csupán. Visszatérni ahhoz, Aki teremtette a követ, s Aki a követ homokká porlasztja, ha arra van szükség. Az Istenhez. S nem megkérdőjelezni, nem felülbírálni, hanem minden élethelyzetben örömmel végrehajtani az Ő parancsát. S hirdetni az emberek között, hogy így, és csak így lehet jobb az a világ, amelyben élünk.

Gyertek, imádkozunk!

Mennyei édes Atyánk, köszönjük, hogy Te megszólítasz minket. Felemelsz, ha lehajtjuk fejünket. S ha elesünk, botlunk, Nálad mindig van segítség számunkra. De pálcád és botod nem csak védelmez, terel is. Figyelmeztet, tanít, mi a jó és mi a rossz. Egyértelműen megmutatja nekünk, hogy melyek azok a döntések, amelyeket meg kell hoznunk, s azt is, hogy Te igazából már régen meghoztad ezeket, nekünk csak elfogadni kell a Te Atyai akaratodat. Mindenség Istene, taníts minket alázatra, hogy legyünk képesek fejet hajtani előtted. Hogy tudjuk megérteni azt, hogy a te bolcsességed fontosabb, mint a mi emberi akaratunk érvényesülése. S hogy tudjunk mindenkoron a Te dicsőségedre élni, hiszen a magunk dicsősége múlandó, de a Tiéd maga az örökkévalóság. Mindenség Istene, erősíts minket és taníts minket., vezérelj az életnek útján, adj hitet, békességet és szeretetet, egészséget és oltalmat a bajok és vészek idején. Mindenség Istene, vigasztalj, gyászunkban, erosíts hitetlenségünkben és életünk minden napján taníts imádkozni úgy, ahogy a Te megváltó Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus mondotta eképpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltesd meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben úgy a földön is; a mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi

vétkeinket, miképppen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország a hatalom és a dicsőség mind örökké. Ámen.

Istennek a mi Atyánknak kegyelme, az ő szent Fiának, a Krisztusnak szeretete, s a Szentlélek gondviselő közössége, légyen és maradjon mindenkor mivélünk. Ámen.